

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

3 Protokolant: prot. sąd. Angelika Kubiaczyk

4 przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Marii Jagielskiej-Kranc

5 po rozpoznaniu w dniu 12 października 2022 r.

sprawy **M. C.**

oskarżonego z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

6 od wyroku Sądu Rejonowego w Trzciance

z dnia 22 lutego 2022 r., sygn. akt II K 421/21

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa.
2. Kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 578/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 22 lutego 2022 r., sygn. akt II K 421/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

**STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC**

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk mająca istotny wpływ na treść wyroku, w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w popełnieniu przestępstwa z art. 190 § 1 kk, polegająca na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, tj. zasad prawidłowego rozumowania, a przede wszystkim doświadczenia życiowego poprzez nieobiektywne uznanie na niewiarygodne zeznań świadków K. M. oraz J. Z. oraz oskarżonego M. C. w części w jakiej te osoby twierdziły, że oskarżony nie wypowiedział słów groźby pod adresem pokrzywdzonego przy jednoczesnym uznaniu za wiarygodne słów świadków M. M. oraz H. D. oraz pokrzywdzonego H. B. (1) w części w jakiej twierdzili oni, że oskarżony słowa groźby przeciwko pokrzywdzonemu wypowiedział.</p> <p>Skutkiem powyższego było błędne uznanie za udowodnionego faktu, że „w trakcie kłótni oskarżony chwycił grabki i stojąc w odległości kilkunastu metrów od pokrzywdzonego krzyknął do niego, że go „zajebie”.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia potwierdziła słuszność wskazań apelującego wytykającego uchybienia Sądu meriti, jakich dopuścił się w trakcie oceny		

zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego. Oceniając osobowy materiał dowodowy Sąd Rejonowy przeprowadził tę czynność w sposób powierzchowny i niekonsekwentny albowiem nie dostrzegł szeregu wewnętrznych niespójności w zeznaniach pokrzywdzonego H. B. (1), braku zgodności jego relacji z zeznaniami M. M. oraz H. D., interesu wymienionych świadków w przedstawianiu zbliżonego do pokrzywdzonego negatywnego obrazu oskarżonego. Ponadto Sąd I instancji nie stosował tożsamy kryteriów w trakcie weryfikacji materiału dowodowego, gdyż pewne niespójności w relacjach oskarżonego i jego najbliższych stanowiły dla tego organu asumpt dla odrzucenia jako niewiarygodnych ich zaprzeczeń co do wypowiedzenia gróźb przez M. C. w stosunku do H. B. (1), a jednocześnie organ meriti nie widział przeszkód dla przypisania takiej cechy zeznaniom pokrzywdzonego charakteryzującym się wieloma wewnętrznymi sprzecznościami i nie popartymi żadnymi dowodami o charakterze bezwplywowym.

Sąd Okręgowy po zapoznaniu się z treścią zeznań H. B. (1) dostrzegł, że w trakcie przesłuchania w/wym w postępowaniu przygotowawczym w sposób bardzo ogólny opisał on niewłaściwe zachowania oskarżonego wobec niego, które jak zapewniał H. B. (1) miało trwać nieprzerwanie od lipca 2020 r. W tym okresie M. C. miał tak wiele razy grozić pokrzywdzonego, że ten nie był nawet w stanie opisać wszystkich takich sytuacji. Znamienne jest przy tym, że choć inkryminowane zdarzenie, za które obciążono M. C. odpowiedzialnością

karną w zaskarżonym wyroku miało mieć miejsce, wedle deklaracji pokrzywdzonego, w dniu 14 kwietnia 2021 r. (a więc zaledwie 5 dni przed przesłuchaniem H. B. (1)), to pokrzywdzony o nim nawet nie wspomniał na Policji. Dopiero w toku rozprawy pokrzywdzony wskazał, że w przebiegu kłótni z dnia 14 kwietnia 2021 r. oskarżony miał mu grozić i przy tym chwycił za grabie, którymi następnie wymachiwał. Pokrzywdzony opisał dodatkowo, iż w trakcie zdarzenia z grabiami kiedy zapytał partnerki M. C. jakiego faceta sobie wybrała, ta uciekła, a jej babcia – J. Z. stwierdziła „trzeba było nagrać tego chuja”. Stwierdzenia te nie znajdują najmniejszego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, tj. w zeznaniach J. Z. i K. M., ani nic na ten temat nie podali koledzy pokrzywdzonego – M. M. oraz H. Z. też należało, że składając zeznania na rozprawie H. B. (1) najpierw podał, że rzekomych gróźb pod jego adresem było bardzo wiele, a pod koniec przesłuchania zmienił to zapewnienie ograniczając się do podania, iż gróźb było co najmniej 3. Ponadto w trakcie tego przesłuchania pokrzywdzony podawał okoliczności, o których wcześniej nie wspominał – jak chociażby wskazanie o oblewaniu szopy benzyną przez oskarżonego, kopanie stolika na podwórku, o groźbie datowanej na 2 lipca 2021 r. (czyli już w końcowej fazie trwającego postępowania karnego), które wzmocniały negatywny obraz M. C.. Tak niestabilny dowód nie mógł zostać uznany za fundamentalną podstawę czynienia ustaleń faktycznych i to w sytuacji gdy nie znajdował on wystarczająco silnego potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym. Rację miał

Sąd Rejonowy, że zeznania H. B. (1) w zakresie samego wypowiedzenia gróźb przez oskarżonego w trakcie zdarzenia z grabiami zostały potwierdzone przez zeznania świadków M. M. oraz H. D.. Organ meriti nie zwrócił jednak dostatecznej uwagi na to, że wymieniony osobowy materiał dowodowy, na którym oparte zostało przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej za czyn z art. 190 § 1 kk nie był jednorodny, również z części dotyczącej treści owych gróźb. Każdy z powyżej wymienionych inaczej opisał słowa jakie miał wtedy wypowiedzieć M. C.. Ponadto, świadek M. M. zapewniał, że groźby były skierowane również do niego, czego nie potwierdził nikt inny. Nie sposób pominąć również tego, że zeznania M. M. złożone na etapie postępowania sądowego są zaskakująco podobne do zeznań pokrzywdzonego złożonych przed sądem i świadek powoływał w nich te same okoliczności (wykonywanie przez oskarżonego gestów podcinania szyi, oblanie benzyną szopki), o których mówił H. B. (1), chociaż M. M. nie miał być uczestnikiem tych zdarzeń. Trzeba mieć również na względzie, że świadkiem rzekomych gróźb miał być według zapewnień H. G. P., który nawet nie został w tej sprawie przesłuchany, ponieważ w trakcie rozpytania przez Policję zaprzeczył by kiedykolwiek był świadkiem kierowania gróźb pozbawienia życia lub zdrowia przez M. C. w stosunku do pokrzywdzonego. Trafnie też apelujący podniósł, że część zeznań M. M. i pokrzywdzonego H. D. na temat zapewnień co do braku reakcji pokrzywdzonego na wyzwiska i groźby M. C. w trakcie inkryminowanego zdarzenia, została przez Sąd I instancji oceniona

jako niewiarygodna w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Organ ten zatem przyjął, że pokrzywdzony nie był jednak bierny i w czasie zajścia prowadził dialog z oskarżonym, czyli częściowo Sąd uznał, że po części w/wym świadkowie oskarżenia w zeznaniach dotyczących inkryminowanego zdarzenia, mijali się z prawdą. Wszystko powyższe potwierdza, że Sąd Rejonowy dokonując oceny osobowego materiału dowodowego uczynił to w sposób pobieżny, ignorując szereg wewnętrznych niespójności w zeznaniach pokrzywdzonego oraz brak odpowiedniej korelacji prezentowanego przez niego przebiegu zdarzeń z zeznaniami pozostałych uczestników zdarzenia, w tym również jego kolegów – M. M. i H. D.. Niepoprawne było również twierdzenie jakoby dwaj wyżej wymienieni świadkowie nie mieli interesu w fałszywym pomawianiu M. C.. Są to bowiem koledzy pokrzywdzonego, bardzo często się z nim spotykający, wspólnie spędzając czas i pomagając sobie wzajemnie w różnych pracach. Niewątpliwie osoby te łączyły bliskie relacje, które mogły zaważyć na złożeniu przez tych świadków takiej treści zeznań, które podbudowywały obraz zdarzeń z kwietnia 2021 r. prezentowany w trakcie przesłuchań przez pokrzywdzonego.

Ponadto, Sąd odwoławczy nie mógł zaakceptować oceny wartości dowodowej wyjaśnień M. C. oraz zeznań K. M. (partnerka oskarżonego) i J. Z. (jej babcia). Sąd Rejonowy odrzucił wskazania wymienionych osób co do kluczowego fragmentu inkryminowanego zdarzenia, tj. co do stwierdzenia, że oskarżony nie groził pokrzywdzonemu

pozbawieniem życia właściwie dlatego, że pozostawały one w sprzeczności z zeznaniami H. B. (1), M. M. i H. D.. Tymczasem zeznania strony oskarżenia nie mogły być odpowiednią miarą dla (...), skoro same nie były wolne od mankamentów, omówionych powyżej. Organ meriti oceniając zeznania K. M. i J. Z., powołał się na niepodanie przez w/wym, że M. C. groził zabiciem psa pokrzywdzonego, do czego oskarżony się przyznał w swoich wyjaśnieniach. Słusznie apelujący zauważył, że żadna z tych kobiet nie była pytana o tę okoliczność i żadna z nich o niej nie zeznawała, co nie powinno posłużyć Sądowi Rejonowemu za argument niekorzystny dla podsądnego. Sąd Rejonowy nie widział przy tym przeszkód do przypisania wiarygodności K. M. i J. Z. co do opisu zachowania się H. B. (1) w trakcie zdarzenia gdzie oskarżony miał w rękach grabie, chociaż w tej części były one odmienne od zeznań pokrzywdzonego i jego kolegów. Ewidentnie zabrakło organowi meriti staranności i konsekwencji w ocenie zgromadzonego w tej sprawie osobowego materiału dowodowego, co doprowadziło do naruszenia reguł ustanowionych w art. 7 kpk. Niepoprawne było także wskazywanie pośród argumentów uzasadniających kształt przyjętej weryfikacji dowodów, na zasady doświadczenia życiowego i wysokie prawdopodobieństwo wypowiedzianego przez oskarżonego groźby pod adresem pokrzywdzonego z uwagi na pozostawanie z nim od dłuższego czasu w konflikcie oraz towarzyszące mu wzburzenie w trakcie inkryminowanego zdarzenia. Zaakcentować i przypomnieć w tym miejscu należy, iż Sąd Rejonowy

dokonując oceny dowodów, jak i ustalając stan faktyczny ma się kierować zasadą domniemania niewinności, która stanowi jedną z naczelných zasad postępowania karnego. Dlatego też przymiot wiarygodności można przypisać wyłącznie takim dowodom, które w sposób niewątpliwy na to zasługują. Natomiast ustalając stan faktyczny należy przyjmować tylko takie fakty, które są pewne, a nie jedynie prawdopodobne. Nie można bowiem zapominać o tym, iż wydanie wyroku uniewinnającego jest koniecznie nie tylko wówczas, gdy wykazano ponad wszelką wątpliwość niewinność oskarżonego, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu, że jest winny popełnienia zarzuczonego mu przestępstwa. Wystarczy zatem, że wyjaśnienia oskarżonego, negującego tezy aktu oskarżenia zostaną uprawdopodobnione (wyrok Sadu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa 274/20, Lex nr 3239903). Zdaniem Sądu II instancji taka właśnie jak ostatnia z przywołanych sytuacja miała miejsce w kontrolowanej sprawie. Nie sposób bowiem było kategorycznie odmówić przymiotu wiarygodności konsekwentnym zaprzeczeniom M. C., że nie groził pozbawieniem życia pokrzywdzonemu, gdy znajdowały one potwierdzenie w zeznaniach obecnych na miejscu świadków K. M. i J. Z., a jednocześnie dowody oskarżenia nie charakteryzowały się w tej kluczowej części dostateczną wiarygodnością i nie mogły przez to determinować oceny wyjaśnień podsądnego. Warto dodać, że oskarżony składając wyjaśnienia nie ukrywał okoliczności dla siebie niekorzystnych (groźba uśmiercenia psa pokrzywdzonego jeżeli powtórzy

<p>się taka sytuacja, że zaatakuje on jego 3 letniego synka, wyzywanie H. B. (1)), co dodatkowo przemawiało za prawdziwością jego relacji o inkryminowanym zdarzeniu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. C..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Kontrola odwoławcza potwierdziła słuszność zarzutów obrony skierowanych do sposobu oceny dowodów osobowych przyjętego przez Sąd Rejonowy. Uchybienia proceduralne w zakresie weryfikacji wiarygodności materiału dowodowego przełożyły się na błędne ustalenie stanu faktycznego inkryminowanego zdarzenia i bezpodstawne (nie znajdujące oparcia w wiarygodnych dowodach) stwierdzenie, że M. C. jednokrotnie groził H. B. (1) pozbawieniem życia. Ponadto, Sąd Rejonowy orzekając w zakresie zarzutu obejmującego groźby karalne wypowiedane czynem ciągłym, powtarzalne pod adresem tego pokrzywdzonego, bezrefleksyjnie zdecydował się na skazanie za jednorazowe takie zachowanie oskarżonego, bez analizy genezy złożonego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia tych przestępstw. Konsekwencją takiego stanu rzeczy było orzeczenie reformatoryjne w instancji odwoławczej i</p>		

uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk mająca istotny wpływ na treść wyroku, w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w popełnieniu przestępstwa z art. 190 § 1 kk, polegająca na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez brak rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, tj. brak rozważenia zgłaszanego przez oskarżonego twierdzenia, że zawiadomienie H. B. (1) o rzekomych groźbach bezprawnych, było odwetem za to, że M. C. zgłosił do Straży Miejskiej fakt, że pies H. B. (1) jest agresywny i stanowi zagrożenia dla innych mieszkańców domu wielorodzinnego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Brak było zasadnych powodów aby zakwestionować ustalenia Sądu Rejonowego, że M. C. bezpośrednio po awanturze z pokrzywdzonym zgłosił Straży Miejskiej fakt wyprowadzania psa przez H. B. (1) bez smyczy na wspólne podwórze. Zgłoszenie to zainicjowało interwencję Straży Miejskiej, zakończoną pouczeniem pokrzywdzonego o konieczności wyprowadzania psa na smyczy. Było to zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi na rozprawie w dniu 14 grudnia 2021 r. Nawet H. B. (1) w swoich zeznaniach przyznał, że taka interwencja strażników</p>		

miejskich w stosunku do niego miała miejsce ale umiejscawiał ją po złożeniu zawiadomienia na Policji w sprawie grózb kierowanych przez oskarżonego. Wobec braku udokumentowania tej czynności przez Straż Miejską w T. nie można było potwierdzić dokładnej jej daty (wg oskarżonego było to 16 kwietnia 2021 r.). Tym niemniej ustalenie, że wydarzyło się to przed złożeniem przez pokrzywdzonego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, jakie zainicjowało kontrolowane postępowanie karne, było zgodne z regułami procesowymi. Okoliczność ta mogła zatem wskazywać, iż złożone przez pokrzywdzonego zawiadomienie o przestępstwach grózb z art. 190 § 1 kk na jego szkodę stanowiło odwet za zgłoszenie na niego sprawy przez M. C. do Straży Miejskiej w T.. Osłabiało to zatem odmienne w swej treści zeznania pokrzywdzonego w tym zakresie, czego nie dostrzegł Sąd orzekający w I instancji.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. C..

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wnioskiem końcowym apelacji, czego omówiony w tym miejscu zarzut nie był samodzielnym powodem, ale niewątpliwie wzmacniał siłę argumentów

przemawiających na korzyść oskarżonego.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk mająca istotny wpływ na treść wyroku, w postaci zaistnienia przestępstwa przypisywanego oskarżonemu, polegającego na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, tj. zasad prawidłowego rozumowania a przede wszystkim doświadczenia życiowego polegające na ustaleniu, że rzekome groźby mogły wzbudzić u pokrzywdzonego realną obawę ich spełnienia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Rozstrzygnięcie przedmiotowego zarzutu ma po części charakter teoretyczny albowiem prawidłowo oceniony w tej sprawie materiał dowodowy nie dawał jednoznacznych podstaw dla ustalenia, że w trakcie zdarzenia z kwietnia 2021 r., którego dotyczył zaskarżony wyrok skazujący M. C. wypowiedział w stosunku do H. B. (1) groźbę pozbawienia go życia. Dla dopełnienia sprawy w aspekcie prawnym, Sąd Okręgowy zdecydował się podjąć temat poruszony przez obrońcę oskarżonego odnośnie groźby pozbawienia życia pokrzywdzonego oraz groźby uśmiercenia jego psa.</p> <p>Oczekiwane było wyjaśnienie, iż występująca w konstrukcji przepisu art. 190 § 1 kk „uzasadniona obawa” jest tym elementem, który pozwala ująć i zweryfikować, czy subiektywne odczucie pokrzywdzonego, co</p>		

do spełnienia groźby, miało obiektywne, tj. uzasadnione, podstawy. Nie wystarczy zatem to, że pokrzywdzony oświadczy, iż obawiał się spełnienia groźby. Konieczne jest dokonanie oceny, czy jego przekonanie miało obiektywne podstawy w ustalonych okolicznościach. Innymi słowy istotą groźby bezprawnej jest to, że wzbudza ona u adresata uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona. Ocena jej wystąpienia musi uwzględniać kryteria obiektywne i subiektywne. Nie wystarczy więc, że pokrzywdzony oświadczy, iż obawiał się spełnienia groźby. Konieczne jest bowiem dokonanie oceny, czy jego przekonanie miało obiektywne podstawy w ustalonych okolicznościach. Obiektywizacja podstawy wymaga zaś oceny w oparciu zarówno o osobowość pokrzywdzonego, jak i okoliczności, które pozwalają stwierdzić, że każdy przeciętny człowiek o podobnej osobowości, cechach psychiki, intelektu co pokrzywdzony, w ustalonych okolicznościach, uwzględniając także wcześniejsze ewentualne relacje pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym, towarzyszące wypowiedziom zachowania, uznałby groźbę za rzeczywistą i wzbudzającą obawę jej spełnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2020 r., sygn. akt III KK 602/19, Legalis nr 2500651; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 22/22, Lex nr 3353351).

Przenosząc na grunt kontrolowanej sprawy zaprezentowane poglądy orzecznictwa i doktryny, Sąd odwoławczy uznał, że nawet przy przyjęciu hipotetycznie, iż oskarżony wypowiedziałby groźbę

pozbawienia H. B. (1) życia i przy istniejącym ustaleniu, że oskarżony zagroził w/wym uśmierceniem psa jeśli w przyszłości nie będzie zachowywał ostrożności przy trzymaniu tego zwierzęcia, nie zostałyby w tej sprawie wyczerpane ustawowe znamię przestępstwa z art. 190 § 1 kk, czyli wzbudzenie w pokrzywdzonym uzasadnionej obawy spełnienia groźby. Pokrzywdzony pozostaje w długotrwałym konflikcie z oskarżonym, wielokrotnie wdaje się z nim w wymianę zdań, kłótnie i wzajemne wyzwiska. H. B. (1) zamieszkując w tym samym budynku z podsądnym i korzystając z tych samych części wspólnych nie unika M. C.. Poza tym, pokrzywdzony w ogóle nie liczył się z wielokrotnymi prośbami oskarżonego o zaniechanie wyprowadzania psa na podwórze bez smyczy, w obecności jego kilkuletniego dziecka. Co pokazuje, że H. B. (1) nie ma obaw przed przeciwstawieniem się podsądnemu, bagatelizując temat bezpiecznego sposobu wyprowadzania psa. Oskarżony po zdarzeniu zgłosił zaś problem odpowiednim służbom porządkowym. Sąd Okręgowy doszedł przy tym do wniosku, że trzymane przez oskarżonego podczas zajścia grabie, przejęte od wykonującej prace porządkowe partnerki, wobec wzajemności wyzwisk z pokrzywdzonym i przy zachowanym dystansie kilkunastu metrów między nimi, nie stanowiły podstawy do ustalenia, że był to samodzielny gest wyrządzenia krzywdy H. B. (1), wypełniający znamiona występku z art. 190 § 1 kk. Generalnie, wszystkie te okoliczności oceniane w sposób obiektywny nie pozwalały na uznanie, że H. B. (1) realnie obawiał

się spełnienia gróźb ze strony oskarżonego.	
Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. C..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek apelującego o uniewinnienie oskarżonego M. C. od popełnienia przypisanego mu czynu z art. 190 § 1 kk zasługiwał na uwzględnienie. Jednak głównym powodem dla wydania tego rozstrzygnięcia nie był ten omówiony zarzut, który w zakresie dotyczącym grożenia śmiercią H. B. (1) miał charakter teoretyczny. Odnośnie zaś zagrożenia uśmierceniem psa, postępowanie dowodowe nie dawało podstaw do przyjęcia, że jego właściciel rzeczywiście, w sposób uzasadniony tego się obawiał ze strony sąsiada skoro ewidentnie bagatelizował problem i sam nie poprawiał warunków bezpieczeństwa przy trzymaniu zwierzęcia.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że uniewinniono oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa z art. 190 § 1 kk.</p>	
<p>Zwięzłe o powodach zmiany</p>	
<p>Przeprowadzone postępowanie odwoławcze doprowadziło do ustalenia szeregu naruszeń proceduralnych jakich dopuścił się Sąd Rejonowy przy ocenie wartości dowodowej poszczególnych dowodów osobowych (patrz pkt 3.1. niniejszego uzasadnienia). Następstwem tych uchybień było niepoprawne ustalenie, że oskarżony M. C. w trakcie sytuacji z kwietnia 2021 r. groził pokrzywdzonemu H. B. (1) pozbawieniem go życia, kiedy w rzeczywistości ta część dowodów, która zasługiwała na przymiot wiarygodności, nie pozwalała na przyjęcie takich ustaleń. Natomiast groźba uśmiercenia psa tego pokrzywdzonego, jaką wypowiedział oskarżony (co sam przyznał) oceniona przy pomocy zobiektywizowanych kryteriów nie wzbudziła u H. B. faktycznych obaw o jej spełnienie skoro bagatelizował problem zachowania należytych środków ostrożności przy wyprowadzaniu psa, zwłaszcza w obecności na podwórku małego dziecka oskarżonego. Należało zatem przyjąć, że oskarżony nie wyczerpał swoim zachowaniem żadnego ze znamion przestępstwa z art. 190 § 1 kk, nie było podstaw ani faktycznych, ani prawnych dla przypisania mu</p>	

odpowiedzialności karnej za tego typu czyn zabroniony. Dlatego też, Sąd II instancji zmienił zaskarżone orzeczenie poprzez uniewinnienie M. C. od popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 632 pkt 2 kpk jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania koszty procesu ponowi w sprawach z oskarżenia publicznego – Skarb Państwa, z wyjątkiem należności z tytułu udziału adwokata lub radcy prawnego w charakterze pełnomocnika pokrzywdzonego, oskarżyciela posiłkowego albo innej osoby. Natomiast przepis art. 634 kpk stanowi, że jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem pierwszej instancji.</p> <p>Sąd Okręgowy, mając na względzie powyższe regulacje, kosztami procesu za I i II instancję obciążył Skarb Państwa.</p>

7. PODPIS
Hanna Bartkowiak